

Mercè Teodoro: 'Joan Lluís Vives somriu'

Els agrada caminar per la ciutat, despòtics, amb els rostres coberts, protegits pels equips obscurs i colpejar, atemorir, sotmetre. Aleatòriament. Ara et faig córrer, ara et pegue un cop de porra, ara un puntelló, ara t'empenye contra la paret, ara t'agafe, et tire a terra, t'esclafe l'esquena amb un genoll, el coll amb l'altre, t'emmanille ... i quan ja ets mig ofegat, au, a la furgoneta i, en acabat, al calabós, i així t'ensenyes que cal obeir, i callar i respectar... Gran lliçó de pedagogia aplicada! No sempre poden descarregar la ràbia i exercir el seu poder mesquí; les oportunitats són escasses malgrat la crisi, malgrat el malestar, malgrat la desesperació de moltes famílies, de moltes persones... I a més, sovint hi ha els delegats de govern de torn, que, quan la cosa comença a posar-se interessant i comencen a descarregar una mica d'adrenalina van i els aixafen la guitarra i els diuen que ja n'hi ha prou, que no en facen un gra massa, que després se'ls tiren a sobre... I ves per on, ara, com un regal del cel, els ve la xicalla del Lluís Vives. I de més centres escolars. I algunes mares i pares. I vianants. I caram, fins i tot universitaris –aquests els agraden especialment. I per a acabar d'arrodonir la festa, una delegada de govern, un ministre d'Interior i un ministre de Justícia que no solament els deixen fer, sinó que els animen a continuar i abandonen la ciutat al seu poder primitiu... per protegir el dret de manifestació pacífica!!! Festival de carrers presos, furgonetes i sirenes en cada cantonada, escamots despleats per avingudes, carrers i carrerons... Hores i hores d'ignominiós plaer sàdic. Les imatges diuen molt. Però no tot. No poden recollir cada detall de cada fet, cada xiquet ferit, cada atac d'ansietat sofert, cada crisi d'histèria, cada mare plorant, cada advocat (d'ofici, d'eixos que treballen i no cobren) clamant pels drets dels menors sense que ningú sembla recordar que n'hi ha. Cada minut de les ja moltes hores fent veure que València és el 'far west' i que ells són els homes del xèrif. Ni tampoc les pobres imatges poden reflectir cada persona que s'hi solidaritza, cada nou jove que es consciencia, cada veu que s'alça per cridar que ja n'hi ha prou, que no consentirem que tornen a fer de la nostra estimada ciutat un regne de por i repressió. Ironies del destí, tot ha començat a l'Institut Lluís Vives. Ahir a la vesprada crec que vaig veure el gran humanista, filòsof i pedagog valencià somrient des de l'altra vora del carrer de Xàtiva, encoratjant els joves valencians a mantenir el seu esperit crític i a rebel·lar-se contra les injustícies. Mercè Teodoro, advocadessa

21 febrer 2012

Una notícia de VilaWeb.com
Edició GENERAL
<http://www.vilaweb.cat>
[Enllaç permanent](#)